

Arrest

nr. 250 922 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 19 november 2019.

1.2. Op 20 januari 2020 worden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 30 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. T.P.K.A., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren en getogen in San Salvador. U woonde de laatste drie jaar voor uw vertrek met uw vrouw en kind in de gemeente Santa Tecla in het departement La Libertad.

Sinds 2016 werkte u als taxichauffeur voor Radio Taxi Quezaltepec. U werd, zoals al uw collega's op de basis, verplicht om elke zaterdag 44 dollar renta te betalen. Halverwege 2017 stapte er een lid van bende MS13 in uw taxi en hij verplichtte u om hem te vervoeren naar een andere colonia. Onderweg vroeg hij u om te stoppen en drie andere bendeleden stapten achteraan in. De bendeleden vroegen u om hen naar de Pasaje 5 in de colonia Paraiso te brengen, waar ze uitstapten en u zo snel mogelijk terug naar de basis reed. U lichtte uw baas hierover in en deelde hem mee dat u deze ritjes niet meer zou uitvoeren. U probeerde sindsdien deze ritjes te vermijden door te zeggen dat u uw moeder of vrouw moest vervoeren telkens u de bendeleden zag aankomen. In september of oktober van datzelfde jaar moest u een klant oppikken, maar het bleek een bendelid te zijn. Opnieuw stapte het bendelid uit zonder u te betalen. Zo moest u in totaal zo'n 3 à 4 keer gratis voor de bendeleden rijden. In 2018 werden jullie, na een incident met een collega van u, niet meer lastiggevallen. Begin 2019 belden bendeleden opnieuw voor taxiriten, maar u kon hen steeds vermijden. Ergens in juli 2019 belden de bendeleden naar de basis en vroegen dat u hen ergens zou heen brengen. Begin september 2019 vroegen ze wederom specifiek naar u. Toen u de telefoon aannam, zei een stem dat ze een aanslag op u en uw familie zouden plegen indien u niet meewerkte. U wist niet wat zeggen, gaf de telefoon door aan iemand van de basis en vluchtte naar huis. Hierna bent u enkel teruggegaan naar de basis op 28 september om de renta te betalen. U begon daarop voltijds voor het restaurant van uw vrouw te werken. Zij betaalde eveneens 20 à 25 dollar renta per week aan de bende MS. Op 18 oktober 2019 kwamen er twee bendeleden van MS op een motor aan bij de zaak. Uw vrouw ging naar binnen en de bendeleden vertelden u dat u 24 uur had om Santa Tecla te verlaten en anders zouden ze jullie vermoorden omdat u niet had samengewerkt met hen. Vanaf 19 oktober 2019 verbleef u met uw vrouw en zoon ondergedoken bij uw schoonouders in Las Delicias.

Op 12 november 2019 reisde u, met uw echtgenote C. d. T. V. M. (CGVS 1926395B; DVZ 8.950.324) en uw minderjarige zoon per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 13 november 2019 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 19 november 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, de paspoorten van uw vrouw en zoon, uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw vrouw, een aangifte bij de politie dd. 10 oktober 2019.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun

economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten na bedreigingen van leden van de bende MS 13 omdat u hen niet gratis wilde vervoeren in uw taxi. Daarnaast moest u ook wekelijks renta betalen (CGVS, p. 9 t/m 11). Deze problemen situeren zich echter geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met bendeleden die u bedreigden omdat u weigerde hen te vervoeren.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote over het incident dd. 18 oktober 2019 niet eensluidend zijn. Gevraagd of uw ouders thuis waren toen de twee bendeleden op de motor aankwamen, antwoordt u ontkennend en zegt u dat enkel uw moeder thuis was en zij zich in het achterste gedeelte van uw woning bevond. Hierop wordt naar uw vader gevraagd waarop u stelt dat hij werkte die dag en dus niet thuis was (CGVS, p. 21). Echter, gevraagd aan uw echtgenote waar jullie zoontje was toen de twee mannen aankwamen, zegt zij dat hij zich in huis bevond met haar schoonvader (CGVS echtgenote, p. 15). Gevraagd waar zij zich precies bevonden, repliceert uw echtgenote dat uw vader haar vroeg wat er gebeurde en dat zij vertelde dat er een motor was gekomen. Uw echtgenote verklaart eveneens dat ze dat gedeelte van het huis afsloten omdat uw vader niet wilde dat de bendeleden daar binnen zouden komen (CGVS echtgenote, p. 15). Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met uw verklaringen over waar uw vader was tijdens het incident antwoordde ze dat uw vader soms op het werk bleef slapen. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat jullie verklaringen niet overeenkomen, zegt ze dat ze het niet weet omdat hij soms wel thuis was en soms niet. Geconfronteerd met het feit dat ze nochtans vertelde hoe haar schoonvader vroeg wat er gaande was, wijzigt ze haar verklaringen en stelt ze dat het uw moeder was die dit vroeg (CGVS echtgenote, p. 15). Daarnaast zijn jullie verklaringen aangaande het dreigetelefoontje dat ervoor zorgde dat u uw job verliet evenmin consistent. Zo vertelt u dat u eerst een telefoontje kreeg van bendeleden die vroegen om hen te vervoeren. U gaf echter de telefoon door aan een collega en vluchtte naar huis (CGVS, p. 10). U zegt dat u daarna nog een telefoontje ontving en dat een bendelid ermee dreigde om een aanslag te plegen op u en uw familie.

U zegt dan dat u zonder te antwoorden de telefoon doorgaf aan een collega en naar huis ging. Eveneens zegt u dat uw vrouw vroeg wat er scheelde toen u thuiskwam en dat u haar vertelde dat ze u en uw familie bedreigd hadden. Hierna hebt u ook de rest van uw familie ingelicht (CGVS, p. 10). Ook zegt u dat het dreigtelefoontje dat u kreeg op één van de eerste dagen in september was, in de eerste week van september (CGVS, p. 18). Uw echtgenote verklaarde echter dat u enkel een telefoontje kreeg in juni waarna u minder en minder naar de basis ging (CGVS echtgenote, p. 12 en 13). Geconfronteerd met uw verklaring over een dreigtelefoontje dat u kreeg begin september zegt ze dat ze hiervan niets weet en dat u het haar waarschijnlijk niet vertelde om haar niet ongerust te maken (CGVS echtgenote, p. 13). Gevraagd naar uw motieven om met uw werk te stoppen, zegt uw echtgenote dat u haar enkel vertelde dat u bang was voor de mara's en voor jullie leven en dat u geen problemen wou krijgen (CGVS echtgenote, p. 13), maar niets over een telefoontje waarin werd gedreigd met een aanslag op u en uw familie.

Naast bovenvermelde inconsistenties is het treffend dat u niet precies weet hoe vaak dat u voor de bende moest rijden, en dat u ook geen exacte data kan geven. Zo weet u niet met zekerheid te zeggen hoe vaak u effectief een bendelid hebt vervoerd. U meent dat dit zo'n 3 à 4 keer was. Gevraagd hoeveel tijd er tussen deze ritten zat, komt u niet verder dan te stellen dat de eerste keer halverwege 2017 was, de tweede keer september of oktober was en de derde keer eind 2017 was (CGVS, p. 16), maar u kan dit niet verder specificeren. Ook zegt u dat zich wel nog het verloop van de vierde rit herinnert, maar niet meer de exacte datum. Gevraagd hoe dat komt, zegt u dat u niet goed meer weet of het eind februari of maart 2019 was (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u deze ritten niet preciezer kan dateren, te meer gezien u aangeeft de bendeleden slechts 3 à 4 keer vervoerd te hebben en er dan ook kan aangenomen worden dat dit u zou zijn bijgebleven.

Vervolgens komt ook de datum van het dreigtelefoontje op de aangifte niet overeen met uw verklaringen. Zo staat er op de aangifte die u deed op 10 oktober 2019 als datum van de feiten zaterdag 21 september 2019 terwijl u verklaart dat u de dreigtelefoon ontving in de eerste week van september (CGVS, p. 18). U wordt gevraagd waarom die datum er staat en u komt niet verder dan te stellen dat u niet wist dat deze datum er op stond. Ook zegt u dat u zich niet herinnert een datum te hebben vermeld (CGVS, p. 19). Gezien het niet geloofwaardig is dat u bij een aangifte geen datum zou moeten opgeven, volstaat deze uitleg geenszins.

Bijkomend dient opgemerkt dat het loutere feit dat u, net zoals uw collega's, wekelijks 44 dollar renta diende te betalen onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt u dat u sinds de start van uw werk als taxichauffeur in 2016 iedere week 44 dollar hebt betaald (CGVS, p. 11). U geeft zelf aan dat al uw collega's dit deden en dat dit gebruikelijk was op jullie basis. U geeft ook aan dat u de renta in het begin gemakkelijk kon betalen (CGVS, p. 15). Hoewel u verklaart dat het soms moeilijk was om het bedrag bijeen te krijgen, geeft u wel aan dat het mogelijk was om elke keer de renta te betalen (CGVS, p. 16). Ook uw vrouw geeft aan dat jullie spaargeld hadden en dus altijd alles konden betalen wat jullie nodig hadden (CGVS echtgenote, p. 10). Ook geeft uw vrouw aan dat de renta die zij betaalde aan MS13 voor haar zaak zo'n 20 dollar per twee weken was. Ook verklaart ze dat het heel normaal was om renta te betalen indien je een zaak had (CGVS echtgenote, p. 8). Vervolgens zegt uw vrouw nog dat ze voldoende verkocht om het geld apart te houden (CGVS echtgenote, p. 14).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing

een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook de documenten die u neerlegt kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. De voorgelegde identiteitsdocumenten bevestigen enkel de identiteitsgegevens en nationaliteit van u en uw gezinsleden, welke niet ter discussie staan. De aangifte bij de politie, werd reeds in bovenstaande beslissing besproken.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. C.d.T.V.A., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren en getogen in San Salvador. U woonde de laatste drie jaar voor uw vertrek met uw echtgenoot en kind in de gemeente Santa Tecla in het departement La Libertad.

Uw echtgenoot T. P. K. A. (CGVS 1926395; DVZ 8.950.324)werkte als taxichauffeur voor Radio Taxi Quezaltepec sinds 2016. Hij was, zoals al zijn collega's op de basis, verplicht om elke zaterdag 44 dollar renta te betalen. Halverwege 2017 stapte een lid in van bende MS13 in zijn taxi. Onderweg vroeg hij uw man om te stoppen en stapten 3 andere bendeleden achteraan in. De bendeleden vroegen uw man om hen naar de colonia Paraiso te brengen, waar ze uitstapten en uw man zo snel mogelijk terug naar de basis reed. Uw man lichtte zijn baas hierover in en zei dat hij deze ritjes niet meer zou uitvoeren. Hij probeerde sindsdien deze ritjes te vermijden door te zeggen dat hij u of zijn moeder moest vervoeren telkens hij de bendeleden zag aankomen. Hij moest echter verschillende keren gratis voor de bendeleden rijden. In 2018 werden uw man en zijn collega's, na een incident met een collega, niet meer lastiggevallen. Begin 2019 belden bendeleden opnieuw voor taxiriten, maar uw man kon hen steeds vermijden. Ergens in juni 2019 belden de bendeleden naar de basis en vroegen dat uw man hen ergens zou heen brengen. Hij deed dit niet en sindsdien begon hij vaker in uw handelszaak te helpen. Uw man ging sinds 18 september niet meer naar de basis en begon voltijds voor uw restaurant te werken. U betaalde eveneens 20 à 25 dollar renta per week aan de bende MS sinds u uw zaak had opgestart. Op 18 oktober 2019 kwamen er twee bendeleden van MS op een motor aan bij de zaak. U ging naar binnen en de bendeleden vertelden uw man dat hij 24 uur had om Santa Tecla te verlaten, ander zouden ze jullie vermoorden omdat hij niet had samengewerkt met hen. Vanaf 19 oktober leefden jullie ondergedoken bij uw ouders in Las Delicias.

Op 12 november 2019 reisde u, met uw man en uw minderjarige zoon per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 13 november 2019 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 19 november 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, de paspoorten van uw man en zoon, uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw man, een aangifte bij de politie dd. 10 oktober 2019.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

" Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten na bedreigingen van leden van de bende MS 13 omdat u hen niet gratis wilde vervoeren in uw taxi. Daarnaast moest u ook wekelijks renta betalen (CGVS, p. 9 t/m 11). Deze problemen situeren zich echter geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met bendeleden die u bedreigden omdat u weigerde hen te vervoeren.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote over het incident dd. 18 oktober 2019 niet eensluidend zijn. Gevraagd of uw ouders thuis waren toen de twee bendeleden op de motor aankwamen, antwoordt u ontkennend en zegt u dat enkel uw moeder thuis was en zij zich in het achterste gedeelte van uw woning bevond. Hierop wordt naar uw vader gevraagd waarop u stelt dat hij werkte die dag en dus niet thuis was (CGVS, p. 21). Echter, gevraagd aan uw echtgenote waar jullie zoontje was toen de twee mannen aankwamen, zegt zij dat hij zich in huis bevond met haar schoonvader (CGVS echtgenote, p. 15). Gevraagd waar zij zich precies bevonden, repliceert uw echtgenote dat uw vader haar vroeg wat er gebeurde en dat zij vertelde dat er een motor was gekomen. Uw echtgenote verklaart eveneens dat ze dat gedeelte van het huis afsloten omdat uw vader niet wilde dat de bendeleden daar binnen zouden komen (CGVS echtgenote, p. 15). Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met uw verklaringen over waar uw vader was tijdens het incident antwoordde ze dat uw vader soms op het werk bleef slapen. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat jullie verklaringen niet overeenkomen, zegt ze dat ze het niet weet omdat hij soms wel thuis was en soms niet. Geconfronteerd met het feit dat ze nochtans vertelde hoe haar schoonvader vroeg wat er gaande was, wijzigt ze haar verklaringen en stelt ze dat het uw moeder was die dit vroeg (CGVS echtgenote, p. 15). Daarnaast zijn jullie verklaringen aangaande het dreigtelefoontje dat ervoor zorgde dat u uw job verliet evenmin consistent. Zo vertelt u dat u eerst een telefoontje kreeg van bendeleden die vroegen om hen te vervoeren. U gaf echter de telefoon door aan een collega en vluchtte naar huis (CGVS, p. 10). U zegt dat u daarna nog een telefoontje ontving en dat een bendelid ermee dreigde om een aanslag te plegen op u en uw familie. U zegt dan dat u zonder te antwoorden de telefoon doorgaf aan een collega en naar huis ging. Eveneens zegt u dat uw vrouw vroeg wat er scheelde toen u thuiskwam en dat u haar vertelde dat ze u en uw familie bedreigd hadden. Hierna hebt u ook de rest van uw familie ingelicht (CGVS, p. 10). Ook zegt u dat het dreigtelefoontje dat u kreeg op één van de eerste dagen in september was, in de eerste week van september (CGVS, p. 18). Uw echtgenote verklaarde echter dat u enkel een telefoontje kreeg in juni waarna u minder en minder naar de basis ging (CGVS echtgenote, p. 12 en 13). Geconfronteerd met uw verklaring over een dreigtelefoontje dat u kreeg begin september zegt ze dat ze hiervan niets weet en dat u het haar waarschijnlijk niet vertelde om haar niet ongerust te maken (CGVS echtgenote, p. 13). Gevraagd naar uw motieven om met uw werk te stoppen, zegt uw echtgenote dat u haar enkel vertelde dat u bang was voor de mara's en voor jullie leven en dat u geen problemen wou krijgen (CGVS echtgenote, p. 13), maar niets over een telefoontje waarin werd bedreigd met een aanslag op u en uw familie.

Naast bovenvermelde inconsistenties is het treffend dat u niet precies weet hoe vaak dat u voor de bende moest rijden, en dat u ook geen exacte data kan geven. Zo weet u niet met zekerheid te zeggen hoe vaak u effectief een bendelid hebt vervoerd. U meent dat dit zo'n 3 à 4 keer was. Gevraagd hoeveel tijd er tussen deze ritten zat, komt u niet verder dan te stellen dat de eerste keer halverwege 2017 was, de tweede keer september of oktober was en de derde keer eind 2017 was (CGVS, p. 16), maar u kan dit niet verder specificeren. Ook zegt u dat zich wel nog het verloop van de vierde rit herinnert, maar niet meer de exacte datum. Gevraagd hoe dat komt, zegt u dat u niet goed meer weet of het eind februari of maart 2019 was (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u deze ritten niet preciezer kan dateren, te meer gezien u aangeeft de bendeleden slechts 3 à 4 keer vervoerd te hebben en er dan ook kan aangenomen worden dat dit u zou zijn bijgebleven.

Vervolgens komt ook de datum van het dreigtelefoontje op de aangifte niet overeen met uw verklaringen. Zo staat er op de aangifte die u deed op 10 oktober 2019 als datum van de feiten zaterdag 21 september 2019 terwijl u verklaart dat u de dreigtelefoon ontving in de eerste week van september (CGVS, p. 18). U wordt gevraagd waarom die datum er staat en u komt niet verder dan te stellen dat u niet wist dat deze datum er op stond. Ook zegt u dat u zich niet herinnert een datum te hebben vermeld (CGVS, p. 19). Gezien het niet geloofwaardig is dat u bij een aangifte geen datum zou moeten opgeven, volstaat deze uitleg geenszins.

Bijkomend dient opgemerkt dat het loutere feit dat u, net zoals uw collega's, wekelijks 44 dollar renta diende te betalen onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt u dat u sinds de start van uw werk als taxichauffeur in 2016 iedere week 44 dollar hebt betaald (CGVS, p. 11).

U geeft zelf aan dat al uw collega's dit deden en dat dit gebruikelijk was op jullie basis. U geeft ook aan dat u de renta in het begin gemakkelijk kon betalen (CGVS, p. 15). Hoewel u verklaart dat het soms moeilijk was om het bedrag bijeen te krijgen, geeft u wel aan dat het mogelijk was om elke keer de renta te betalen (CGVS, p. 16). Ook uw vrouw geeft aan dat jullie spaargeld hadden en dus altijd alles konden betalen wat jullie nodig hadden (CGVS echtgenote, p. 10). Ook geeft uw vrouw aan dat de renta die zij betaalde aan MS13 voor haar zaak zo'n 20 dollar per twee weken was. Ook verklaart ze dat het heel normaal was om renta te betalen indien je een zaak had (CGVS echtgenote, p. 8). Vervolgens zegt uw vrouw nog dat ze voldoende verkocht om het geld apart te houden (CGVS echtgenote, p. 14).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook de documenten die u neerlegt kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. De voorgelegde identiteitsdocumenten bevestigen enkel de identiteitsgegevens en nationaliteit van u en uw gezinsleden, welke niet ter discussie staan. De aangifte bij de politie, werd reeds in bovenstaande beslissing besproken."

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Wat de betreft de vluchtelingenstatus stellen verzoekers dat de motivering van verwerende partij gebrekkig is. Met betrekking tot de vrees voor vervolging op politieke opvattingen betogen zij als volgt: "Overwegende dat tegenpartij in dit verband niet in twijfel trekt dat verzoekers renta moesten betalen en dat zij het doelwit waren van 'Vervolging omwille financiële redenen' en van afpersing. Dat zij ook niet in twijfel trekt dat verzoeker weigerde om bendeleden in zijntaxi te nemen. Dat zij echter van mening is dat de vrees van verzoeker alleen op economische motieven gebaseerd is, en niet op politieke motieven.

Dat zij dus van mening is dat deze geen enkele band hebben met de Conventie van Genève. Dat dit standpunt op zijn minst verbazingwekkend is gezien dit ontkracht wordt door de documenten waarop tegenpartij zich in het kader van haar beslissingen grondt.” Zij citeren vervolgens het “verslag van de UNHCR van maart 2016 (pp. 28-29) en betogen vervolgens “Dat verzoeker preciseerde dat hij weigerde om de rente te betalen. Dat hij ook weigerde weer bendeleden in zijn taxi te nemen. Dat tegenpartij dit nooit aan de orde stelde. Dat, zoals benadrukt door het UNHCR verslag, het louter feit voor verzoeker zijn afwijzing te uiten, op zich de uitdrukking van een politieke mening vormt, Dat hij zich bijgevolge geheel verzet tegen de ongestrafte illegale activiteiten van de bendes en aantoonde dat hij zich niet aansluit bij hun politieke mening die geen rekening houdt met de mensenrechten en het bestaan van een rechtsstaat. Dat gezien het feit dat verzoeker weigert om met de bendes mee te werken te vergelijken is met de uitdrukking van een politieke opinie, moet worden aangenomen dat de aanvraag van verzoekers wel degelijk gegrond is op een vrees in de zin van de Conventie van Genève, hetzij een vrees gegrond op de politieke opinies. Dat tegenpartij, die in termen van de beslissingen, zich op een UNHCR verslag grondt, die de politieke aard bevestigt van de weigering om met de gangs samen te werken, haar motiveringsplicht niet naleeft en blijkt geeft van een motivering in strijd met de documentatie waarop zij zich grondt. Dat zij dus de in het middel beoogde beschikkingen schendt”.

Met betrekking tot de vrees voor vervolging op grond van sociale opvattingen citeren verzoekers artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet en argumenteren als volgt: “Dat, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, verzoeker van een welbepaalde sociale klasse deel uitmaakt. Dat tegenpartij trouwens niet preciseert in wat verzoeker niet van een sociale groep deel zou uitmaken die het voorwerp van vervolgingen zou kunnen zijn. Dat verzoeker niet alleen van de armste en meest behoeftigen sociale klassen deel uitmaakt, maar ook van de actoren van het bedrijfsleven, en meer bepaald van de taxi chauffeurs. Dat de leden van het bedrijfsleven en meer bepaald de taxi chauffeurs wel degelijk gemeenschappelijke eigenschappen vertonen, die niet gewijzigd kunnen worden. Dat het personen betreft die als bedrijfsdoel hebben personen te vervoeren mits betalen van een geldsom. Dat het ook personen betreft die niet noodzakelijkerwijs hoge inkomen hebben, en behoeftig zijn. Dat deze sociale klasse door deze kenmerken ten opzichte van anderen op ondubbelzinnige wijze kan worden geïdentificeerd. Dat men bovendien van verzoeker niet mag vereisen dat hij zijn baan opgeeft. Dat hij dan niet meer in staat zal zijn om zijn familie te onderhouden. Dat het ook om zijn vrijheid om te werken gaat. Dat hij in zijn hoedanigheid van taxi chauffeur bijgevolg nog meer aan de dreigingen van de bendes blootgesteld is. Dat deze namelijk van de status van verzoeker gebruik maken om hun dreigingen en gewelddadigheden te benadrukken door de betaling van renta op te leggen evenals de kosteloze beschikbaarstelling van zijn taxi. Dat verzoeker bijgevolg daadwerkelijk een vrees ondervindt gegrond op de Conventie van Genève, hetzij een vrees gegrond op het behoren tot de sociale groep van taxi chauffeurs. Dat tegenpartij zo ten onrechte acht dat van verzoeker geen vrees rechtvaardigt in de zin van de Conventie van Genève. Dat de beslissing van tegenpartij op zijn minst verkeert gemotiveerd is gezien tegenpartij slechts de definitie van de groep in de zin van de wet van 15 december 1980 herneemt, door te zeggen dat zij acht dat verzoeker deel uitmaakt « tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd ». Dat zij dus erkent dat verzoeker van een groep deel uitmaakt. Dat deze groep, zoals verzoekers het benadrukten, inderdaad de groep van de belanghebbende van de economische sector is. en meer bepaald de tak van de taxi chauffeurs. Dat de beslissing van tegenpartij dus duidelijk verkeerd gemotiveerd en tegenstrijdig is. Dat zij aldus de in het middel beoogde beschikkingen schendt.”

Wat betreft de opmerkingen van verwerende partij betreffende de verklaringen van verzoekers stellen verzoekers het volgende: “Overwegende dat de raadsman van verzoekers op 30 juli per email een kopij van het administratief dossier heeft gevraagd. Dat tegenpartij door via email van 30 juli het volledig dossier in meerdere bijlagen aan verzoekers heeft overgemaakt. Dat de gehoornota's van verzoekers zich echter niet in deze bijlagen bevonden. Dat de raadsman van verzoekers bijgevolg opnieuw in deze termen een email verzond om de gehoornota's te ontvangen : “Geachte Heer. Ik dank u voor uw verschillende email en hun bijlage waarvan ik de ontvangst bevestig. Ik stel echter vast dat de gehoornota's niet bij het administratief dossier dat u mij liet worden gevoegd lijken te zijn. Mag ik u dus vriendelijk verzoeken om mij deze uiterst heden maandag te verzenden ? Met dank. Beste groeten. Violaine VELLE voor Pascal VANCRAEYNEST. Dat tegenpartij het volgende antwoord gaf : “Goedendag Ik heb u het geheel van de stukken overgemaakt die het dossier van uw klanten vormt. Ik stuur u een stuk dat meerdere elementen bevat. Misschien is het wat u miste. Beste groeten ” Dat het laatste stuk dat werd overgemaakt alleen de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreft. Dat verzoekers bijgevolg niet kennis konden nemen van gehoornota's bij het Commissariaat. Dat zij dus de informatie betreffende hun verhoren waarop tegenpartij zich beroemt dus niet konden nagaan. Dat voor zover blijkt dat deze zich niet in het administratief dossier bevinden, men zich redelijkerwijs kan afvragen of tegenpartij het dossier grondig onderzocht en op welke elementen zij zich grondde in het kader van haar beslissing. Overwegende dat tegenpartij zich om details bekommert die niet volstaan om de vrees

van verzoekers in geval van terugkeer in twijfel te trekken. Dat de asielaanvraag van verzoekers inderdaad gegrond is op het werk van verzoeker als taxi chauffeur en zijn weigering om met de bendes samen te werken. Dat men eraan herinnert dat tegenpartij dit element, dat het kernpunt vormt van de vrees van verzoekers niet in twijfel trekt. Dat zij tevergeefs probeert om de nadruk op de inconsistenties te leggen om de aanvraag van verzoekers te verzwakken. Dat zij zo namelijk de nadruk legt op een tegenstrijdigheid betreffende de plaats waar de vader van verzoeker zich bevond op het ogenblik van de komst van de bendeleden op 18 oktober 2019. Dat verzoekster benadrukte dat hij met zijn zoon thuis was terwijl verzoeker preciseerde dat hij niet thuis was. Dat verzoeker op de dag van de feiten niet aanwezig was. Dat hij dus slechts over de verklaringen beschikt die hem gedaan werden en over zijn eigen veronderstellingen. Dat ook eraan herinnerd dient te worden dat de feiten één jaar geleden plaatsvonden. Overwegende dat tegenpartij zich ook grondt op een dreigtelefoontje dat volgens verzoekster in juni plaatsvond, terwijl verzoeker preciseerde dat hij in september een dreigtelefoontje kreeg, om een incoherentie in de verklaringen van verzoekers aan te voeren. Dat het normaal is dat er verschillen zich kunnen voordoen tussen de twee verhoren van twee echtgenoten. Dat enerzijds, elke persoon de situatie immers op een verschillende manier beleeft, en anderzijds, dat sommige informatie niet ter kennis van de andere echtgenoot werd gebracht. Dat verzoeker in feite niet alles aan zijn echtgenote vertelde om haar niet ongerust te maken. Dat dit het relaas van verzoekers en de motieven van hun asielaanvraag echter niet kan ontkrachten. Overwegende dat tegenpartij er aan toevoegt dat verzoeker preciseerde dat de dreigtelefoontjes de eerste week van september plaatsvonden, terwijl de brief ingediend door verzoeker melding maakt van 21 september 2019. Dat het geenszins om een tegenstrijdigheid, maar wel om een onduidelijkheid gaat. Overwegende dat tegenpartij ook aanvoert dat Naast bovenvermelde inconsistenties is het treffend dat u niet precies weet hoe vaak dat u voor de bende moest rijden, en dat u ook geen exacte data kan geven. Zo weet u niet met zekerheid te zeggen hoe vaak u effectief een bendelid hebt vervoerd. U meent dat dit zo'n 3 à 4 keer was. Gevraagd hoeveel tijd er tussen deze ritten zat, komt u niet verder dan te stellen dat de eerste keer halverwege 2017 was, de tweede keer september of oktober was en de derde keer eind 2017 was (CGVS, p. 16), maar u kan dit niet verder specificeren. Ook zegt u dat zich wel nog het verloop van de vierde rit herinnert, maar niet meer de exacte datum. Gevraagd hoe dat komt, zegt u dat u niet goed meer weet of het eind februari of maart 2019 was (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u deze ritten niet preciezer kan dateren, te meer gezien u aangeeft de bendeleden slechts 3 à 4 keer vervoerd te hebben en er dan ook kan aangenomen worden dat dit u zou zijn bijgebleven. Dat van verzoeker niet kan worden vereist dat hij zich met zekerheid kan herinneren van alle ritten die hij met zijn taxi deed. Dat verzoeker de verschillende ritten op benaderende wijze situeerde. Dat het vanwege tegenpartij onredelijk blijkt een absolute precisie te eisen voor gebeurtenissen die in 2017 plaatsvonden, hetzij 3 jaar voor het verhoor van verzoeker. Dat tegenpartij zich nogmaals om details bekommert. Dat deze positie de ernst van de asielaanvraag van verzoekers des te meer aantoonst. Dat tegenpartij niet alleen de tegenstrijdigheden in de verhoren van verzoekers moet noteren, maar ook dient na te gaan of deze inderdaad de vrees voor vervolging in geval van terugkeer vertonen. Dat de elementen genoteerd door tegenpartij in casu de vrees voor vervolging in geval van terugkeer niet ter discussie kunnen stellen. Dat de beslissing van tegenpartij, die zich ten hoofdtitel grondt op irrelevante elementen ten opzichte van de vrees van verzoekers om de weigering van de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen, de in het middel beoogde beschikkingen, en meer bepaald, de motiveringsplicht en het voorzorgbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus citeren verzoekers uit de COI Focus Salvador "Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 (p. 6 en 28); de website van het Belgische ministerie van buitenlandse zaken en het verslag van Amnesty International 2017/2018 en argumenteren vervolgens: "Dat uit de documentatie waarop tegenpartij zelf zich grondt blijkt dat er in EL SALVADOR inderdaad een gewelddadige situatie bestaat die vergelijkbaar is met de landen in conflict en met een wijdverbreide geweld. Dat tegenpartij in dit verband trouwens op zijn minst beknopt is. Dat zij alleen aanvoert dat er geen situatie van wijdverbreid geweld bestaat, verwijzend naar het hieronder vermeld document, en preciserend dat het geweld staatsburgers met een specifiek profiel viseert. Dat zij nochtans ook benadrukt : « het geweld is in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten ». Dat zij er ook aan toevoegt « De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador ». Dat zij zo zelf een algemeen geweldklimaat noteert. Dat zij anderzijds ook benadrukt dat « Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4. § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden ». Dat deze verklaringen op zijn minst onverenigbaar met het COI FOCUS verslag van 15 juli 2019 waarop tegenpartij zich grondt en dat preciseert dat : « Le 7 mars 2016, le président Sanchez Cerén déclare que le Salvador s'est transformé

en espace de guerre entre le gouvernement et les membres des gangs ». Dat de motivering van tegenpartij eens te meer tegenstrijdig lijkt te zijn. Dat zij haar voorzorgs- en zorgvuldigheidsplicht duidelijk niet heeft nagekomen. Dat zij zodoende de in het middel beoogde beschikkingen schendt." Met betrekking tot het specifieke profiel van verzoeker argumenteren zij als volgt: "Overwegende dat tegenpartij van mening is dat verzoekers geen persoonlijke vrees aantonen. Dat zij van mening is dat er in SALVADOR geen wijdverbreid geweld bestaat en dat alleen de personen met met een specifiek profiel geïdентificeerd worden. Dat, als men zich zou moeten houden aan deze stelling, quod non, benadrukt dient te worden dat verzoekers een specifiek profiel vertonen. Dat inderdaad eraan herinnerd dient te worden dat verzoeker als taxi chauffeur werkte. Dat het verslag van de UNHCR van maart 2016 de categorieën personen vermeldt waarvan geacht wordt dat zij een specifiek profiel vertonen die aanleiding geven tot bedreigingen en gewelddadigheden vanwege bendes en juist het geval van de taxi chauffeurs viseert: "..."(pp 28-29). Dat het COI Focus verslag van 15 juli 2019 benadrukt "..."(p. 12). Dat verzoeker uitdrukkelijk uitlegde dat hij regelmatig renta aan de bendes moest betalen. Dat dit niet door tegenpartij wordt betwist, die verklaart: "Bijkomend dient opgemerkt dat het loutere feit dat u , net zoals uw collega's, wekelijks 44 dollar renta diende te betalen onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt u dat u sinds de start van uw werk als taxichauffeur in 2016 iedere week 44 dollar hebt betaald (CGVS, p. 11). U geeft zelf aan dat al uw collega's dit deden en dat dit gebruikelijk was op jullie basis. U geeft ook aan dat u de renta in het begin gemakkelijk kon betalen (CGVS, p. 15). Hoewel u verklaart dat het soms moeilijk was om het bedrag bijeen te krijgen, geeft u wel aan dat het mogelijk was om elke keer de renta te betalen (CGVS, p. 16). Ook uw vrouw geeft aan dat jullie spaargeld hadden en dus altijd alles konden betalen wat jullie nodig hadden (CGVS echtgenote, p. 10). Ook geeft uw vrouw aan dat de renta die zij betaalde aan MS13 voor haar zaak zo'n 20 dollar per twee weken was. Ook verklaart ze dat het heel normaal was om renta te betalen indien je een zaak had (CGVS echtgenote, p. 8). Vervolgens zegt uw vrouw nog dat ze voldoende verkocht om het geld apart te houden (CGVS echtgenote, p. 14). Dat het COI FOCUS verslag van 15 juli 2019 waarop tegenpartij zich grondt er aan toevoegt dat : Le refus ou l'incapacité de payer la renta (l'argent pavé en échange de « protection » contre d'autres criminels et contre des policiers corrompus) en cas d'extorsion est perçu comme un acte de résistance et peut mener à l'assassinat de ta victime d'extorsion ou à sa disparition. Plus le non-paiement dure dans le temps, plus les risques augmentent et s'étendent à d'autres membres de ta famille ». Dat het verslag van de UNHCR preciseert : « Individuals who refuse to pay extortion demands - or who delay in meeting their quotas ' because they are unable to pay - are reportedly subjected to threats and violence against them. as well as against their employees, business partners and family members. The threats and violence reportedly swiftly escalate with any continuing delay or refusal to pay. with persons in these circumstances reportedly commonly being killed by the gangs Persons found by the gangs to have reported extortion demands to the authorities are also reportedly subjected to severe retribution. Dat het besluit : « Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions or positions susceptible to extortion, including but not limited to those involved in informal and formal commerce as business owners, their employees and workers, or as street vendors; public transport workers; taxi and mototaxi drivers; public sector employees; and certain returnees from abroad may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds. »Overwegende dat, bijkomend, wat de Salvadoranen betreft die uit het buitenland terugkomen, tegenpartij aangaande de situatie van de personen die terugkeren preciseert : « Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf ». Dat tegenpartij dus erkent dat verzoekers in geval van terugkeer naar EL SALVADOR des ter meer geïdентificeerd zullen worden om een rente te betalen. Dat men eraan herinnert dat verzoekers in geval van weigering vermoord zouden kunnen worden. Dat verzoeker trouwens al weigerde de bendes te helpen. Dat tegenpartij hieraan toevoegt : « Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen ». Dat tegenpartij dus zelf erkent dat de veiligheidsvoorwaarden in geval van repatriëring niet gewaarborgd kunnen worden. Dat het verslag van het UNHCR trouwens ook als specifieke categorie de personen viseert die naar El Salvador terugkomen na een verblijf in het buitenland. Dat, zoals het verslag van het UNHCR het trouwens benadrukt, de bendes de personen die hen aan de autoriteiten aangeven ook streng bestraffen. Dat boven de toename van de vervolgingen om de renta te betalen op straffe van vermoord te worden, verzoekers in voorkomend geval de gevolgen zullen moeten dragen van de asielaanvraag die zij in België indienden en tijdens welke zij de praktijken van de bendes aangaven.

Dat dus blijkt dat verzoekers een specifiek profiel vertonen, vatbaar voor vervolgingen, niet alleen wegens de status van werker van verzoeker in het kader van het vervoer en zijn weigering de bendes te helpen, maar ook wegens hun verblijf in het buitenland en het indienen van hun asielaanvraag. Dat tegenpartij ten onrechte acht dat er in hun hoofde geen vrees bestaat in geval van terugkeer naar EL SALVADOR. Dat haar motivering nogmaals gebrekkige en onbegrijpelijk is. Dat zij zodoende de in het middel beoogde beschikkingen schendt.”

Wat het gebrek aan bescherming van de autoriteiten betreft, stellen verzoekers dat de COI Focus van 15 juli 2019 de nadruk legt op het gebrek aan bescherming van de autoriteiten en citeren vervolgens uit pagina's 11; 21; 28 van het rapport. Zij citeren vervolgens uit pagina 22 van het verslag van de UNHCR van maart 2016 en besluiten dat zij duidelijk niet over een bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten zullen genieten en dat hun leven overigens bedreigd zou worden indien zij klacht zouden indienen.

Zij vragen de Raad hen de status van vluchteling of ten subsidiaire titel de status van subsidiaire bescherming toe te kennen en in volkomen subsidiaire orde, de bestreden beslissingen nietig te verklaren en het dossier voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor bijkomende onderzoeken terug te zenden.

2.1. Verzoekers voegen volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

1. de bestreden beslissingen;
2. bewijs pro deo;
3. Service public fédéral Affaires étrangères, Salvador;
4. Amnesty International, Salvador 2017/2018.

3. Verweernota

Verwerende partij legt een verweernota neer dd. 28 augustus 2020, waarin zij in wezen het gelijk van de bestreden beslissingen argumenteert. Wat verzoekers' betoog dat zij geen kennis konden nemen van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud betreft, wijst verwerende partij op stuk 1 in de 'Inventaris van het administratief dossier' waaruit blijkt dat de raadsman van verzoekende partij op 30 juli 2020 een e-mail stuurde naar het CGVS met de vraag een kopie van het dossier over te maken, waaraan de commissaris-generaal heeft voldaan op 4 augustus 2020. Op basis van dit stuk kan evenwel niet worden nagegaan of de kopie van de notities al dan niet deel uitmaakt van de bijlagen die werden overgemaakt aan verzoekers. Zij wijst er verder op dat in het administratief dossier geen spoor te vinden is van de tweede e-mail van de raadsman van verzoekers, waarnaar het verzoekschrift verwijst en merkt op dat verzoekende partij geen kopie van deze tweede verstuurd email toevoegt in bijlage van haar verzoekschrift waardoor zij geen begin van bewijs aanbrengt dat dit tweede email verkeer werkelijk heeft plaatsgevonden. Zij vervolgt dat *“wat er ook van zij, verweerder wenst te benadrukken dat uit de stukken 7 in de ‘Inventaris’ in het administratieve dossier blijkt dat overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud reeds aan verzoekers werd overgemaakt per aangetekend schrijven van 29 januari 2020 op de door verzoekende partij gekozen woonplaats. Eveneens werd op 29 januari 2020 een kopie van deze briefwisseling met de bijhorende kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt per e-mail aan Meester Geleyn, de toenmalige raadsman van verzoekende partij die tussenkwam tijdens de procedure voor het CGVS”*. Zij wijst er op dat verzoekers wel degelijk in het bezit werden gesteld van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud in januari 2020 en zij dus niet kunnen volhouden dat zij er geen kennis konden van nemen en dat zij de verklaringen op basis waarvan de commissaris-generaal zich beroept om te komen tot de vastgestelde incoherenties niet konden nagaan.

4. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 februari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 (hyperlink).

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak

om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Voorafgaande opmerking

In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat de raadsman van verzoekers op een 30 juli per email een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd, dat de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers zich niet bij de bijlagen bij het antwoord van verwerende partij bevond, dat hij opnieuw een email verstuurde om de notities te ontvangen en dat het laatste stuk dat werd overgemaakt de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreft.

De Raad stelt vast, zoals opgemerkt door verwerende partij in haar verweernota, dat in het administratief dossier een email van de raadsman van verzoekers dd. 30 juli 2020 is opgenomen waarbij een kopie van het administratief dossier wordt opgevraagd. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verwerende partij op 30 juli het dossier in meerdere bijlagen aan verzoekers heeft overgemaakt, maar dat de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS van beide verzoekers zich niet onder de bijlagen bevonden. Verder wordt in het verzoekschrift een email geciteerd die de raadsman van verzoekers zou verstuurd hebben aan het CGVS waarin het probleem gemeld wordt en gevraagd wordt de gevraagde notities “mij deze uiterst heden maandag te verzenden” en een email van verwerende partij waarin wordt gesteld “ik heb u het geheel van de stukken overgemaakt die het dossier van uw klanten vormt. Ik stuur u een stuk dat meerdere elementen bevat. Misschien is het wat u miste”. In het verzoekschrift wordt gesteld dat het laatste stuk dat werd overgemaakt de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen en dat zij bijgevolg geen kennis konden nemen van de notities van het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers.

De Raad stelt vast dat noch deze laatste email die door de raadsman van verzoekers zou verstuurd zijn, noch het antwoord van het CGVS daarop zich in het administratief dossier bevinden en dat deze ook niet worden toegevoegd aan het verzoekschrift noch worden neergelegd ter terechtzitting. Evenwel stelt de Raad vast dat, zoals terecht opgemerkt door verwerende partij, uit het administratief dossier blijkt dat overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud reeds aan verzoekers werd overgemaakt per aangetekend schrijven van 29 januari 2020 op de gekozen woonplaats van verzoekers en dat op dezelfde datum ook een kopie van deze briefwisseling met de bijhorende kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt werd per e-mail aan Meester Geleyn (administratief dossier, dossiers CGVS, stuk 7). Hieruit blijkt dat verzoekers sinds januari 2020 over een kopie van hun persoonlijk onderhoud beschikten en zij dus wel degelijk kennis hadden van de inhoud ervan en dit dus ook konden overmaken en bespreken met hun huidige raadsman met het oog op het voorbereiden van het verzoekschrift.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de notities van het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers zich in het administratief dossier bevinden zodat het betoog van verzoekers dat voor zover blijkt dat deze notities zich niet in het administratief dossier bevinden men zich redelijkerwijze kan afvragen of verwerende partij het dossier grondig onderzocht en op welke elementen zij zich baseerde in het kader van haar beslissing feitelijke grondslag mist.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

7.2. De Raad stelt vast dat verzoekers hun originele paspoorten en identiteitskaarten alsook het originele paspoort van hun minderjarige zoon voorleggen en dat zij daardoor bewijs leveren van hun Salvadoraanse nationaliteit en identiteit, dewelke ook niet betwist worden door verwerende partij.

7.3. De verzoeken om internationale bescherming hebben betrekking op de beweerde problemen van verzoeker met leden van de bende MS 13, in Santa Tecla in het departement La Libertad in het kader van zijn activiteiten als taxichauffeur voor het bedrijf Radio Taxi Quelzaltepēc waar hij werkte sinds 2016. Hij moest er, net zoals al zijn collega's elke zaterdag 44 dollar renta betalen. In 2017 moest hij drie à vier keer gratis voor bendeleden rijden, maar werd in 2018 niet meer lastiggevalen na een incident met een collega. Toen begin 2019 de bendeleden weer begonnen te bellen voor taxiriten kon hij vermijden dat hij deze ritte voor zijn rekening moest nemen. Begin september 2019 werd hij evenwel specifiek gevraagd, waarna een stem aan de telefoon hem zei dat ze een aanslag op hem en zijn familie zouden plegen indien hij niet meewerkte. Verzoeker vluchtte naar huis en is enkel nog teruggegaan op 28 september 2019 om zijn renta te betalen. Daarna werkte hij voltijds voor het restaurant van verzoekster, zijn echtgenote, die 20 à 30 dollar renta aan de bende MS betaalde. Op 18 oktober 2019 kwamen twee bendeleden van MS aan op een motor bij het restaurant en vertelden aan verzoeker dat hij 24 uur had om Santa Tecla te verlaten en dat ze hen anders zouden vermoorden omdat verzoeker niet had samengewerkt met hen. Vanaf 19 oktober 2019 doken verzoekers samen met hun zoon onder bij de ouders van verzoekster in Las Delicias, vooraleer op 12 november 2019 naar België te reizen.

7.4. Daargelaten de vraag of de door verzoekers voorgehouden problemen met bendeleden verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad vast, na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, dat verzoekers hun beweerde problemen met de bende MS 13 in Santa Tecla niet aannemelijk maken en geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde problemen met bendeleden omdat eerste verzoeker zou geweigerd hebben hen te vervoeren.

Zo stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers uiteenlopende verklaringen afleggen over het incident dat volgens hun verklaringen op 18 oktober 2019 zou hebben plaatsgevonden en waarbij verzoeker bij hen thuis zou zijn bedreigd door twee bendeleden die hem een ultimatum zouden gesteld hebben van 24 uur om Santa Tecla te verlaten. Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat eerste verzoeker verklaarde dat enkel zijn moeder thuis was op het ogenblik dat de bendeleden op die dag bij hen thuis kwamen en dat zij zich in het achterste gedeelte van de woning bevond en dat zijn vader werkte (notities PO eerste verzoeker, p. 21). Tweede verzoekster verklaarde evenwel dat haar zoontje zich op dat ogenblik met haar schoonvader in het huis bevond, dat haar schoonvader haar vroeg wat er gebeurde en dat zij hem vertelde dat er een moto gekomen was en niet meer wist (notities PO tweede verzoekster, p. 15). De Raad stelt vast dat gedurende het persoonlijk onderhoud tweede verzoekster werd geconfronteerd met het gegeven dat haar echtgenoot had gezegd dat haar schoonvader op zijn werk was en dat zij had gezegd dat haar schoonvader haar had gevraagd wat er was. Daarop wijzigt zij haar verklaringen en stelt plots dat het haar schoonmoeder was die vroeg wat er gebeurde en dat zij aan haar vertelde dat er een moto was. De Raad stelt vast dat dergelijke tegenstrijdigheden over de directe aanleiding van hun vertrek uit El Salvador de geloofwaardigheid van het beweerde incident met de bendeleden van MS 13 op 18 oktober 2019 ernstig ondermijnt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers in het verzoekschrift een derde versie van de feiten geven en stellen dat verzoeker niet thuis was op het ogenblik van de feiten en *"dat hij dus slechts over de verklaringen beschikt die hem gedaan werden en over zijn eigen veronderstellingen"*. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers niet alleen nalaten een redelijke verklaring te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun respectievelijke verklaringen maar ook, door in het verzoekschrift te stellen dat verzoeker niet thuis zou zijn geweest op het ogenblik van de bedreigingen door de bendeleden bij hen thuis, de geloofwaardigheid van de beweerde bedreiging verder ondergraven. Door immers in het verzoekschrift te beweren dat eerste verzoeker niet aanwezig zou geweest zijn tijdens de bedreiging op 18 oktober 2019, geven verzoekers impliciet doch zeker aan dat eerste verzoeker niet persoonlijk werd bedreigd op 18 oktober 2019 bij hem thuis, waardoor ook aan hun overige verklaringen met betrekking tot de bedreigingen bij verzoekers thuis geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Voorts kan Raad verzoekers geenszins bijtreden waar zij in het verzoekschrift argumenteren dat het om details in het relaas van verzoekers zou gaan.

Dat tweede verzoekster zich zou vergissen over het gegeven of haar schoonmoeder dan wel haar schoonvader haar vroeg wat er gebeurde op het ogenblik dat de bendeleden aankwamen en eerste verzoeker haar volgens haar verklaringen uitdrukkelijk sommeerde om naar binnen te gaan en niet meer naar buiten mocht gaan (notities PO tweede verzoeker, p. 15) is geenszins als een detail te bestempelen. Indien verzoekers daadwerkelijk op dat ogenblik het bezoek hadden gekregen van bendeleden die eerste verzoeker en zijn familie met de dood bedreigden indien zij niet binnen de 24 uur Santa Tecla hadden verlaten; kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekers consistente verklaringen zouden afleggen over wie er op dat ogenblik bij hen thuis aanwezig was. Dit is des te meer het geval nu eerste verzoeker ook verklaarde dat het een geluk was dat zijn moeder zich op dat ogenblik in het achterste gedeelte van de woning bevond omdat zij daar anders ziek van wordt (notities PO eerste verzoeker, p. 21). Dat de feiten zich één jaar geleden afspeelden, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift, kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren. Gezien het ingrijpend karakter van dergelijke bedreigingen, kan van verzoekers verwacht worden dat zij hierover consistente en coherente verklaringen afleggen, ook een jaar na de feiten en wijst de Raad er bovendien ook op dat een tijdsspanne van één jaar na de beweerde feiten niet dermate lang is dat verzoekers zich niet meer precies zouden kunnen herinneren welke familieleden precies aanwezig waren in het huis op het ogenblik van de beweerde feiten.

Voorst stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen, vast dat verzoekers uiteenlopende verklaringen afleggen over het tijdstip waarop eerste verzoeker het dreigtelefoontje kreeg op basis waarvan eerste verzoeker besliste om niet langer voor het taxibedrijf te werken. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden het volgende: *“Daarnaast zijn jullie verklaringen aangaande het dreigtelefoontje dat ervoor zorgde dat u uw job verliet evenmin consistent. Zo vertelt u dat u eerst een telefoontje kreeg van bendeleden die vroegen om hen te vervoeren. U gaf echter de telefoon door aan een collega en vluchtte naar huis (CGVS, p. 10). U zegt dat u daarna nog een telefoontje ontving en dat een bendelid ermee dreigde om een aanslag te plegen op u en uw familie. U zegt dan dat u zonder te antwoorden de telefoon doorgaf aan een collega en naar huis ging. Eveneens zegt u dat uw vrouw vroeg wat er scheelde toen u thuiskwam en dat u haar vertelde dat ze u en uw familie bedreigd hadden. Hierna hebt u ook de rest van uw familie ingelicht (CGVS, p. 10). Ook zegt u dat het dreigtelefoontje dat u kreeg op één van de eerste dagen in september was, in de eerste week van september (CGVS, p. 18). Uw echtgenote verklaarde echter dat u enkel een telefoontje kreeg in juni waarna u minder en minder naar de basis ging (CGVS echtgenote, p. 12 en 13). Geconfronteerd met uw verklaring over een dreigtelefoontje dat u kreeg begin september zegt ze dat ze hiervan niets weet en dat u het haar waarschijnlijk niet vertelde om haar niet ongerust te maken (CGVS echtgenote, p. 13). Gevraagd naar uw motieven om met uw werk te stoppen, zegt uw echtgenote dat u haar enkel vertelde dat u bang was voor de mara's en voor jullie leven en dat u geen problemen wou krijgen (CGVS echtgenote, p. 13), maar niets over een telefoontje waarin werd gedreigd met een aanslag op u en uw familie.”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen inzake de voorgehouden problemen die het gevolg zouden zijn van eerste verzoekers weigering om de bendeleden van MS 13 te vervoeren, verder ondermijnen. Door louter te stellen dat er zich verschillen kunnen voordoen tussen de twee verhoren, dat elke persoon de situatie op een verschillende manier beleeft en dat eerste verzoeker niet alles vertelde aan zijn echtgenote om haar niet ongerust te maken, slagen verzoekers er niet in deze pertinente motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Het komt immers aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen aan de hand van concrete elementen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat zij geen enkel concreet element daartoe aanbrengen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat de inhoud van de door verzoekers neergelegde aangifte bij de politie dd. 10 oktober 2019 niet overeenstemt met eerste verzoekers verklaringen over de datum waarop hij het dreigtelefoontje zou hebben ontvangen. Uit de vertaling van de aangifte bij de politie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het om een klacht gaat die door eerste verzoeker werd ingediend omwille van telefonische bedreiging. Uit de verklaringen van eerste verzoeker zoals geacteerd in de aangifte blijkt dat het om de telefonische bedreiging gaat die verzoeker zou hebben ontvangen op het taxibedrijf en waarna hij besloot niet meer voor het taxibedrijf te werken (zie ook notities PO eerste verzoeker, p. 24). Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat deze telefonische bedreiging plaatsvond in de eerste week van september, wordt in de aangifte als datum van het misdrijf 21 september 2019 vermeld (zie administratief dossier eerste verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). Ook deze tegenstrijdigheid met betrekking tot de datum waarop eerste verzoeker volgens zijn verklaringen een dusdanig ernstige bedreiging ontving dat hij besliste niet meer voor het taxibedrijf te werken, ondermijnt verder verzoekers verklaringen met betrekking tot de door hen voorgehouden problemen met bende MS 13.

Dat het niet om een tegenstrijdigheid maar om een onduidelijkheid gaat, zoals verzoekers poneren in het verzoekschrift, kan geenszins worden bijgetreden, nu uit het voorgaande blijkt dat het wel degelijk om een tegenstrijdigheid gaat.

Waar tenslotte in de bestreden beslissingen bijkomend op goede gronden wordt gesteld dat het treffend is dat eerste verzoeker niet precies weet hoeveel keer hij voor de bende moest rijden en geen exacte data kan geven en dat dit vreemd is aangezien kan aangenomen worden dat dit hem zou zijn bijgebleven nu hij aangeeft hen slechts 3 à vier keer te hebben vervoerd, stellen verzoekers dat er niet kan geëist worden dat hij zich dit met zekerheid alle ritten kan herinneren die hij met zijn taxi deed, dat deze gebeurtenissen zich voordeden in 2017 en dat het slechts om details gaat. De Raad stelt dat vast dat in de bestreden beslissing enkel wordt gewezen op het gegeven dat hij de ritten die hij voor de bendeleden moest doen onvoldoende nauwkeurig in de tijd kan situeren en hieruit dus geenszins blijkt dat geëist zou worden dat hij details zou geven over alle ritten die hij als taxichauffeur deed. Aangezien de ritten die hij voor de bendeleden moest doen en zijn weigering om deze in 2019 te hervatten de directe en enige aanleiding vormden voor het verzoekers' vertrek uit El Salvador, kan redelijkerwijze verwacht worden van eerste verzoeker dat hij hierover meer nauwkeurige informatie zou kunnen verstrekken. Het gegeven dat eerste verzoeker hiertoe in gebreke blijft ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Uit het voorgaande blijkt dat aan verzoekers' verklaringen met betrekking tot de problemen met bendeleden van MS 13 die het gevolg zouden zijn van eerste verzoekers weigering om bendeleden te vervoeren; geen enkel geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat waar eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij nog foto's zal opsturen naar het CGVS van het bereiden van voedsel in het kader van het informele restaurant van tweede verzoekster (notities PO eerste verzoeker, p. 14), deze foto's zich niet in het administratief dossier bevinden, noch aan het verzoekschrift werden toegevoegd. Hetzelfde geldt voor de informele eetgelegenheid die tweede verzoekster volgens haar verklaringen uitbaatte sinds 15 september 2017 (notities PO tweede verzoekster, p. 5).

In zoverre geloof kan worden gehecht aan eerste verzoekers verklaringen dat hij in het kader van zijn werk als taxichauffeur regelmatig renta betaalde aan de baas van het taxibedrijf die de renta vervolgens overhandigde aan de bendeleden; stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker stopte als taxichauffeur in september 2019 en maakt hij verder geen gewag van problemen die hij met de bendeleden zou hebben gekend omwille van het niet langer betalen van de renta, die hij overigens nooit rechtstreeks aan de bendeleden betaalde, maar enkel omwille van zijn beweerde weigering om bendeleden te vervoeren. Wat tweede verzoeksters eetgelegenheid betreft, stelt de Raad vast dat zij zelf verklaart dat zij regelmatig 20 à 25 dollar renta betaalde maar dat dit op geen enkele manier problematisch was en stelt de Raad vast dat zij de eetgelegenheid sloten toen zij beslisten om naar tweede verzoeksters ouders te verhuizen in afwachting van hun vertrek.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Uit de COI Focus Salvador "*Retour au pays après une épisode migratoire*" blijkt dat de door CEDOCA in oktober en november 2020 gecontacteerde bronnen bevestigen dat niet zozeer het verblijf in het buitenland maar wel problemen in het verleden het risico verhogen dat Salvadoranen die terugkeren geïsoleerd worden door de bendes (COI Focus, p. 20-22). *In casu* is uit het voorgaande gebleken dat verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van MS 13 omwille van eerste verzoekers weigering om hen te vervoeren ongeloofwaardig zijn en dat zij verder zelf verklaren geen problemen

gehad te hebben omwille van de renta die zij moesten betalen en dat tweede verzoekster haar eetgelegenheid heeft gesloten en eerste verzoeker niet langer werkte als taxichauffeur voor hun vertrek uit El Salvador. Verzoekers maken verder geen gewag van problemen die zij na het stopzetten van hun activiteiten zouden gehad hebben met de bendeleden omwille van het niet langer betalen van de renta.

In zoverre verzoekers zich baseren op het profiel van eerste verzoeker als taxichauffeur en daarbij verwijzen naar de UNHCR “Guidelines” van maart 2016, wijst de Raad er op dat het louter verwijzen naar een profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers hier niet in slagen nu hun verklaringen over de beweerde problemen met de bende omwille eerste verzoekers weigering om de bendeleden te vervoeren niet geloofwaardig zijn.

Aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun beweerde problemen met de bendeleden van MS 13 in Santa Tecla, is verzoekers betoog dat eerste verzoekers weigering om met de bendes mee te werken verband houdt met diens politieke overtuiging dan wel het behoren tot een specifieke sociale grond in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

8.3. In zoverre verzoekers zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseren op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde problemen met bendeleden van MS 13 omwille van eerste verzoekers weigering om hen te vervoeren. Verzoekers brengen verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

Waar verzoekers nog aanvoeren, onder verwijzing naar de COI Focus van 15 juli 2019 en de UNHCR “Guidelines” met betrekking tot asielaanvragen uit El Salvador van maart 2016 dat zij in geval van

terugkeer naar El Salvador geïmagineerd zullen worden omdat eerste verzoeker in het verleden renta betaalde en in het verleden weigerde de bendes te helpen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar wat in punt 6.4. van dit arrest werd uiteengezet en waarbij werd geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de bende MS 13 omwille van eerste verzoekers weigering om bendeleden te vervoeren en zij de eetgelegenheid sloten en eerste verzoeker voor hun vertrek ontslag nam als taxichauffeur en dat zij nooit gewag hebben gemaakt van enige problemen met bendeleden omwille van het al dan niet betalen van renta. Uit hun verklaringen blijkt dat hun verzoek om internationale bescherming gebaseerd is op de beweerde bedreigingen aan het adres van eerste verzoeker omwille van zijn weigering om bendeleden te vervoeren. De Raad wijst er opnieuw op dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij terugkeer niet volstaat om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïmagineerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen informatie aanbrengen die bovenstaande conclusies ontkrachten nu zij zich beperken tot het citeren van de COI Focus van juli 2019; de website van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en het jaarverslag van Amnesty International van 2017/2018. Daargelaten de vaststelling dat deze bronnen ofwel dezelfde zijn ofwel niet gedateerd zijn ofwel dateren van voor de recente landeninformatie bijgebracht door verwerende partij door middel van een aanvullende nota; tonen verzoekers niet aan dat het geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn en gekenmerkt zou worden door hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit bendege geweld worden geviséerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

9. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerdde problemen met de bende MS 13 niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen.

Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET